



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 307/2024
10.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Општине Сјеница, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Сјеница, ради утврђивања постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2196/23 од 04.10.2023. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2196/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П1 11/23 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да радни однос тужиоца код Општинске управе Општине Сјеница и даље траје и обавезана Општинска управа Општине Сјеница да истог распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој школској спреми. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 102.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2196/23 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Сјеници П1 11/23 од 22.03.2023. године и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да радни однос тужиоца код Општинске управе Општине Сјеница и даље траје и обавезана Општинска управа Општине Сјеница да истог распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и обавезан је тужилац да туженој исплати износ од 87.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба ЗПП из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Према члану 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у споровима заснивања трајања и престанка радног односа.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности нити је учињена нека друга битна повреда одредаба ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 26.11.2020. године када је решењем начелника Општинске управе број ...-... утврђено да АА, који фактички ради као ... Одељења за ... у Општинској управи Општине Сјеница, након што му је престао радни однос у Општинској управи Општине Сјеница на основу решења Општинског већа Општине Сјеница број ...-.../...-... од 05.12.2011. године, није засновао радни однос у Општинској управи Општине Сјеница на основу решења Општинског већа Општине Сјеница број ...-.../...-... од 29.03.2013. године и којим је постављен за ... Општинске управе на период од пет година без расписивања јавног огласа од стране Општинског већа Општине Сјеница у смислу члана 56. став 1. ЗЛС, а потом разрешен са наведене дужности решењем Општинског већа Општине Сјеница број ...-.../...-... од 28.05.2014. године нити је засновао радни однос другим решењима Општинске управе којим је распоређен са једног на друго радно место у Општинској управи: (решење број ...-... од 12.06.2014. године, решење број ...-... од 07.04.2015. године, решење број ...-... од 13.06.2016. године, решење број ...-... од 08.02.2017. године, решење број ...-... од 24.01.2018. године). Ставом другим побијаног решења утврђено је да тужилац има незакониту државину рада почев од 05.12.2011. године, па му даљи фактички рад у Општинској управи Општине Сјеница престаје доношењем наведеног решења. Тужилац је на основу решења Општинске управе Општине Сјеница број ...-... од 24.01.2018. године трајно премештен на радно место ... Одељења за ..., који послови су предвиђени под редним бројем ... Правилника о организацији и систематизацији радних места у Општинској управи Општине Сјеница број 06-1/17-2 од 20.01.2017. године. Утврђено му је звање самостални саветник а наведено решење се примењује од 25.11.2018. године, које је послове обављао све до 26.11.2020. године. Против решења начелника Општинске управе број ...-... од 26.11.2020. године, тужилац је покренуо и управни спор пред Управним судом након што му је одбијен приговор од стране другостепеног органа.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и утврдио да радни однос тужиоца код Општинске управе Општине Сјеница и даље траје и обавезао тужену да га распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Закључио је да је решење начелника Општинске управе Општине Сјеница број ...-... од 26.11.2020. године незаконито.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда налазећи да у конкретном случају треба применити одредбе Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 21/16, 113/17) којим је у члану 7. прописано ко уређује права и дужности радног

односа запослених у органима тих једница. Према члану 170. цитираног закона прописано је да се акт којим се одлучује о правима и обавезама и одговорностима службеника из радног односа доноси у форми решења сагласно закону којим се уређује општински управни поступак има карактер управног акта ако тим законом друкчије није одређено. Према члану 170. став 1. назначеног закона жалба се изјављује у року од осам дана од дана достављања решења а о жалби одлучује Жалбена комисија у јединици локалне самоуправе. Према члану 176. цитираног закона против одлуке о Жалбеној комисији може се покренути управни спор. Из тога произлази закључак да се у овом случају не може применити одредба члана 32. став 2. Закона о раду који пропис даје могућност радно ангажованом лицу да може у поступку пред судом тражити утврђење да је у радном односу. Међутим, у конкретном случају тужилац није био радно ангажован код тужене без уговора о раду већ му је радни однос престао, а у току је поступак пред надлежним судом у коме се цени законитост решења о престанку радног односа (управни суд) па је стога тужбени захтев тужиоца неоснован. Оцена законитости наведеног решења у овом поступку не може бити претходно питање о коме ће се одлучивати у овом поступку и која одлука ће имати дејство само у овом поступку у смислу члана 12. ЗПП јер би одлучивање на наведени начин изазвало правну несигурност. Ово из разлога што би утврђивање да је наведено решење незаконито довело до утврђења „да радни однос тужиоца још увек траје“ која одлука не би могла егзистирати у правном промету и истовремено са евентуалном одлуком надлежног суда да је решење о престанку радног односа тужиоца законито јер су правне последице оваквих одлука различите. Стога је преиначена првостепена пресуда и тужбени захтев одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда, правна аргументација другостепеног суда је правилна.

Наиме, евидентно је да је тужилац ступио на радно место ... – ... Одељења за ... у Општинској управи Општине Сјеница. Донето је решење Општинског већа Општине Сјеница 05.12.2011. године. Такво именовање не представља заснивање радног односа у смислу Закона о раду већ се у таквим случајевима примењују одредбе Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Тужилац је касније разрешен назначене дужности и премештен на радно место ... Одељења за Међутим, донето је решење 26.11.2020. године од стране начелника Општинске управе којим је утврђено да тужилац има „незакониту државину рада“ почев од 05.12.2011. године те да му радни однос престаје. Према члану 171. став 1. назначеног Закона о жалби на решење првостепеног органа одлучује надлежно веће општине. Тужилац је уложио приговор али је приговор одбијен па је исти у смислу члана 176. назначеног закона покренуо управни спор који је још увек у току. Из тога јасно произлази да се у овом поступку не може одлучивати о овако постављеном тужбеном захтеву јер се ради о чињеници чије утврђење није предвиђено ни законом, а ни другим прописом у смислу одредбе члана 194. став 3. ЗПП. Стога је правилно поступио другостепени суд када је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев тужиоца.

Сходно напред изнетом не могу се прихватити наводи из ревизије тужиоца јер у оваквој ситуацији не може доћи до примене одредбе члана 32. став 2. Закона о раду. Ово из разлога што тужилац није био ангажован без уговора о раду већ му је радни однос престао сходно одредбама Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, Назначени спор се може решити једино у оквиру надлежности Управног суда а који поступак је у току. Неприхватљиви су и наводи да

се на овакав начин повређује одредба члана 32. Устава Републике Србије који гарантује повреду права на правично суђење, ово из разлога што је евидентно да позитивни прописи упућују да се овај спор има решити пред надлежним управним судом.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић